

Waarom houdt de Kerk van de families?

Misschien eerst en vooral omdat de Kerk zelf een familie is! Op het doopsel van een kind of een volwassene, verklaren peter en meter dat ze willen dat de dopeling Jezus leert kennen, het geloof meekrijgt en binnentreedt in de familie van de Kerk. De Kerk is een bijzondere familie omdat ze alle christenen verzamelt van over de hele wereld, van alle talen, volkeren en landen. De Kerk is geen multinationale onderneming, een gesloten club of een geheim genootschap, maar 'het lichaam van Christus' zowel op aarde als in de hemel. Ze is het teken dat God bestaat en ons als een Vader bemint in het leven van elke dag.

De Kerk is er niet altijd geweest, maar sinds het ontstaan van de mensheid, zoeken en vinden man en vrouw elkaar, hebben ze conflicten, maar slagen ze er toch in om van elkaar te houden en samen te leven. Van generatie op generatie, voor de mogelijkheid van in-vitrofertilisatie, hebben man en vrouw zich steeds met elkaar verbonden om kinderen te krijgen en ter wereld te brengen. De man-vrouw relatie wordt gekenmerkt door een 'verschil' dat leidt tot nieuw leven. Dit fascineert, maar beangstigt ons tegelijk. Dit 'verschil' is niet enkel de oorzaak van conflicten en tegenstellingen, maar een rijkdom waarin man en vrouw gelijkwaardig zijn. Alle culturen, alle samenlevingen en leeftijden werden geconfronteerd met dit 'seksueel verschil' dat ons tot nadenken brengt. We zijn allemaal gegroeid in het lichaam van een vrouw die normaal ook onze moeder is. We worden geboren uit een vrouw. We zoeken steeds naar onze oorsprong. We willen weten waar we vandaan komen en hoe onze stamboom eruit ziet?

Een verbond vanaf het begin

In geschriften van de joods-christelijke traditie zien we een speciale aandacht van de schepper voor zijn schepping en met name voor man en vrouw, geschapen naar het beeld en gelijkenis van God zelf. De Heer heeft een persoonlijk verbond met man en vrouw gesloten, die ook doorheen hun lichaam, iets van God weergeven. Een echtpaar zien, is Gods aanwezigheid zien in de wereld. Hun verbintenis toont het mysterie van God die in contact wil komen en blijven met de schepping.

Johannes-Paulus II verklaarde in zijn bespreking van de eerste bladzijden van de Bijbel dat de band tussen man-vrouw het 'oorspronkelijk sacrament' is, namelijk het teken dat betekenis geeft aan alle tekens van God en van de mens in de wereld. Dit teken toont aan dat alle relaties gelijken op een huwelijksrelatie, verbonden of gesloten in liefde en door liefde. Er is slechts één bron en één doel van de liefde, namelijk God. En we kunnen dit zien en begrijpen doorheen de schoonheid van elke mens, in het bijzonder in de verbintenis die een echtpaar onderling op een vrije en bewuste manier sluit. Vanaf het ontstaan van de wereld, is er een 'natuurlijke en spirituele overeenkomst' tussen de huwelijksband en Gods aanwezigheid.

De menselijke liefde moet gered worden

We weten goed hoe conflicten en verkeerde interpretaties van de liefde nooit ver weg zijn en nog steeds bestaan. De relatie tussen man en vrouw verloopt niet altijd zonder problemen, ondanks de goede intenties van de mens en van God. Gebroken relaties, geweld, onrecht en bedrog zijn een realiteit. Ze zijn niet alleen een feit, maar stellen ons ook een vraag: hoe kan de liefde mislukken op zo een grote schaal? Is de zonde van de mens dan zo sterk?

Heel wat liedjes, gedichten, romans gaan, vaak met nostalgie, over de ware liefde en het diepe verlangen naar liefde dat is gegrift in het hart van elke mens. We kunnen daarom stellen dat in elke tijdsperiode de menselijke liefde gered moet worden. Alleen de liefde redt, maar de liefde zelf heeft nood aan een 'Redder' om krachtig te blijven en tot vervulling te komen. Wanneer we Christus in het evangelie zien optreden, voelen we aan dat hij de 'Redder' kan zijn van onze menselijke liefde. Hij werd mens om onze realiteit te kennen. Het mysterie van de menswording raakt ons allemaal! Alleen God kan op een persoonlijke manier het hart van de mens raken. Hij doet het, wil het en toont het doorheen zijn Kerk.

De Kerk is een teken

Het teken van de Kerk wordt samengesteld uit haar leden: Ongehuwden, gewijde personen en gehuwden. Christelijke gezinnen zijn divers en leven volgens hun gewoonten en tradities die verschillend zijn, maar gericht zijn op het mysterie van Pasen: de dood en het leven van Christus. De Kerk evolueert samen met de gezinnen en groeit mee op hun ritme, want de gezinnen zijn de plaatsen waar de blijde boodschap van redding wordt doorgegeven. Men wordt niet als christen geboren, maar men wordt christen binnen een familie! De familie is de plaats bij uitstek waar het geloof ontluikt en groeit. Is dit trouwens niet het engagement dat de echtgenoten nemen op het moment van hun huwelijk, namelijk dat ze hun geloof, hoop en naastenliefde laten groeien? Behoort het niet tot hun roeping, om voor iedereen en in het bijzonder voor hen die dichtbij zijn, te getuigen van de liefde van Christus. Het hart van de Kerk loopt op het ritme van het hart van het echtpaar, de kinderen en de gezinnen. De Kerk begrijpt de bezieling, de pijn, de afwijzingen en moeilijkheden die christenen ervaren in hun gezin dat een *ecclesiola* vormt: een kerk in het klein waarin de echtelijke, ouderlijke, kinderlijke en broederlijke liefde worden beleefd en gered door Christus.

De Kerk is niet enkel een bijeenkomst van individuen of een goed georganiseerde instelling, maar het is een lichaam waarin elke gedoopte zijn plaats en zending heeft. De Kerk is een teken voor alle andere volkeren en een sacrament dat bestaat uit verschillende soorten families. Haar leden leggen getuigenis af van Gods aanwezigheid in de wereld. Het gaat om telkens andere gezichten van Gods liefde die zijn aanwezigheid toont in het dagelijkse leven, in de vreugde en de pijn van mensen van alle leeftijd. De Kerk houdt van de gezinnen en herkent in hen het mysterie van waaruit ze leeft: de bijzondere aanwezigheid van God in onze beslissingen en in onze manier van liefhebben. De Kerk leeft van de liefde van Christus: ze is als een bruid die van haar bruidegom houdt. De relatie met Christus lijkt op een huwelijk waarbij elk gezin, dankzij deze relatie, zich verenigt en versterkt voelt. De echtelijke en de ouderlijke liefde moeten we begrijpen binnen de relatie die Christus heeft met de hemelse en aardse Kerk. De heilige Paulus noemt dit een 'groot mysterie' (Ef. 5,31), omdat het zowel iets

vertrouwelijk als universeel heeft. De Kerk beschermt dit 'mysterie' en krijgt er haar dynamiek door.

Het leven van de gezinnen is het leven van de Kerk. Ze beleven dezelfde verbintenis: een sacramentele solidariteit, een gemeenschap tussen mensen en een gerichtheid op de liefde. Wat de gezinnen kwetsbaar maakt, maakt de Kerk kwetsbaar. Wat de gezinnen versterkt, versterkt de Kerk. De Kerk en de gezinnen staan voor dezelfde uitdagingen. De liefde van Christus wordt uitgesproken, gegeven en ontvangen in de Kerk en het gezin. De gezinnen zijn getuigen van het eeuwig leven. Ze laten hun liefde door Jezus redden, waardoor hun liefde een sterkere en eeuwige dimensie krijgt.

Alain Mattheeuws s.J.

In « *pastoralia* » n°8, octobre 2015, p.22-23. Vertaling Frédéric Vandendries